



Ale Emma už kluka neposlouchala. Pobíhala po planině a volala rodiče.

Kluk ji dohonil, chytil za rameno a udýchaně řekl: „Počkej... neblázni, ty... ty... jak se vlastně jmenuješ?“

„Co je ti do toho?“ osopila se na něj Emma s pláčem.

„Dobře, budu ti teda říkat Hej ty,“ zašklebil se kluk.

„Jsem Emma,“ vzlykla.

„Enzo,“ řekl klučina. „A tohle není žádný překvapení k narozeninám od tvejch rodičů.“

„Mají spoustu peněz, abys věděl! V jednom časopise jsem četla, že si na oslavu můžeš zaplatit filmové kulisy a herce, tak proč by to nemohlo být ono?“

„A ty tady snad nějaký herce vidíš?“ přerušil ji Enzo.

Emma neodpověděla, jen se na něj i přes slzy v očích zamračila.

Do šumění větru se začaly ozývat jakési rány. Vycházely zpoza nejbližšího kopce.

„Slyšíš to? Někdo tam pracuje. Pojďme za ním,“ vybídl ji Enzo. „Zeptáme se, jestli netuší, co se to děje.“

Obě děti tedy vyrazily za hlukem. Kovové zvuky sílily. Za pahorkem pracovalo několik mužů oblečených do odřených sak,